

[Bertel Pedersen.]

jede sig for den propaganda, man fra engelske lorder og lystfiskere kørte frem med mod den danske eksport til England af landbrugsvarer.

Ved forhandlingerne om fiskeriet ved Grønland fastsatte man en begrænsning til at omfatte en tonnage på 4.500 t. af syddanske, færøske og grønlandske kuttere, og samtidig begrænsedes tidsrummet til 1. august — 30. november. Det var den anden begrænsning, de bornholmske fiskere kom ud for, og begge gange blev det stærkt beklaget fra fiskeriorganisationerne og ikke mindst fra de bornholmske fiskere.

Det sidste, der skete, var, at den nuværende regering efter et vist pres fra amerikansk side traf aftalen om at aftrappe laksefiskeriet over en 4-årig periode. Jeg skal ikke kunne sige, om en anden regering havde haft muligheder for at træffe en aftale på andre vilkår.

Det, der står tilbage, er, om man ved forhandling kan sikre, at de bornholmske fiskere får en rimelig mulighed for stadig at få et rundeligt udkomme. Det er folk under 45 års alderen, der har investeret ganske betragtelige summer i kuttere til fjernfiskeri, og det er det grundlag, hvorpå de har baseret deres tilværelse, man nu slår i stykker.

Aftalen for Nordøstatlantens skal tages op til fornyet behandling her i april-maj måned, og jeg vil her rejse spørgsmålet over for fiskeriministeren, om der ved disse forhandlinger kunne ske en forskydning af den periode, hvori man kan fiske, og som man har fastsat til 5. maj—30. juni. Hvis den kan rykkes frem til 5. april—30. maj, opretholder man samme længde fredningsperiode eller fiskeperiode, hvad man vil, men forrykningen vil være til gavn for de bornholmske fiskere. Det samme gælder for den kvota på 800 t, der i de kommende år aftrappes ved Grønland. Her er der tildelt de bornholmske kuttere 600 t, men såfremt man kan se, at alle 800 t ikke udnyttes, kan der så ved forhandling overføres en eventuel manko til de bornholmske fiskere?

Det er jo ikke alene de omhandlede laksefiskere, det rammer, men også for øen Bornholm får det økonomiske konsekvenser. Vi er i forvejen et egnsudviklingsområde og har problemer, som ikke gøres lettere ved, at et af de væsentlige erhverv begrænses i sine

indtjeningsmuligheder. Forhåbentlig er der mulighed for, at man kan hjælpe de bornholmske fiskere, sådan at de på anden måde kan være et positivt indslag i hele den bornholmske økonomi.

A. C. Normann: I anledning af de bemærkninger, den sidste ærede taler gjorde, vil jeg gerne sige, at både den noget dyre aftale om fiskeri i Nordøstatlanten og den senere tilkomne beslutning her i folketinget om at oprette en laksefond, som pålægger laksefiskerne at betale en afgift af laksefiskeriet, har forudsat opretholdelse af de aftaler, den forrige regering traf, og det må vel nu også komme ind i regeringens overvejelser, hvad man skal gøre ved dem.

Også jeg vil gerne sige, at jeg er godt tilfreds med, at det ærede medlem hr. Kofoed har rejst denne sag, fordi jeg synes, at den i meget høj grad i sammenligning med andre sager trængte til opklaring både af historiske grunde og på grund af den vældige principielle betydning, den efterhånden har fået.

Jeg vil også gerne bidrage til at rette et par misforståelser fra debatten her og andetsteds.

En af misforståelserne er socialdemokratiske påstande om, at jeg og den regering, jeg havde den ære at være medlem af, undlod at forhandle med fiskernes repræsentanter før og under de møder, hvor beslutningerne om restriktioner i laksefangsten blev truffet. Det socialdemokratiske blad på Bornholm, Bornholmeren, der i enestående grad distancerede sig fra den søbre del af pressen, bakkede denne påstand op sammen med andre åbenlyse usandheder, hvad jeg ikke tror har haft så stor betydning for Bornholm, men som fik betydning ved, at en række blade med stor udbredelse formentlig i god tro viderebragte disse usandheder.

Såvel forud for mødet i London i maj for Nordøstatlantens vedkommende som forud for mødet i Canada for Nordvestatlantens vedkommende var situationen gennemdrøftet med formændene for de to hovedorganisationer, som vi i fiskeriministeriet hele tiden havde nær kontakt med. Alene den omstændighed, at formanden for Dansk Fiskeriforening, hr. Henry Sørensen, og jeg daglig kan jeg næsten sige, mødtes her i det høje ting, betød en naturlig løbende kontakt, som medførte adskillige møder mellem